

1

3 oktober 2003

Charlie beschouwde zichzelf als een geluksvogel. Zijn carrière had hém gevonden in plaats van andersom, hoewel hij niet kon zeggen of het toeval of het lot was geweest. Na een diensttijd van zestien jaar was hij een ervaren verpleger, met diploma's algemene en gevorderde verpleegkunde. Met zijn certificaten hartbewaking en intra-aortale ballonpomp was hij ook actief op de intensive care, wat hem in de ziekenhuizen in New Jersey en Pennsylvania een prettig uurloon van 27,50 dollar opleverde. Werk was er altijd te vinden. Zelfs in negorijen als Allentown of Newark waren er medische centra die de zorgmarkt probeerden te veroveren met nieuwe specialiteiten en diensten, en al die centra deden erg hun best om ervaren, gediplomeerd verplegend personeel aan te trekken.

Om tien over halfvijf zat Charles Cullen in zijn auto: gladgeschoren, met gel in zijn haar en gekleed in zijn witte uniform, met een lichtgeel vest eroverheen en een stethoscoop om zijn nek, zodat iedereen de knappe jongeman zou zien als een zorgprofessional, of misschien zelfs als arts, ondanks zijn tien jaar oude lichtblauwe Ford Escort-stationcar vol roestplekken. Nadat Charlie tien jaar lang in een souterrain in New Jersey had gewoond, begon zijn rit naar zijn werk nu iets over de grens, in Bethlehem, Pennsylvania. Zijn nieuwe vriendin, Catherine, had daar een leuk vrijstaand huisje, dat ze graag versierde met allerlei frutsels: rode papieren hartjes, zingende Halloween-pompoenen of felgekleurde papieren kalkoenen, afhankelijk van het seizoen. Hoewel Charlie al een beetje genoeg begon te krijgen van Catherine en haar twee tienerzonen, vond hij haar huis nog wel leuk, vooral de kleine achtertuin, waar hij op warme dagen golfballen kon putten en hun geraniums en tomatenplanten verzorgde. Wat hem ook beviel, was dat het hem maar vijf minuten kostte om Lehigh River over te steken en in te voegen op de I-78 East, de verkeersader waarover duizenden

werkenden zich begaven naar de onderbezette ziekenhuizen in New Jersey, de Garden State, waarvan er officieus maar vijf of zes zouden zijn die hem niet in dienst hadden willen nemen.

In de zestien jaar dat Charles Cullen als verpleegkundige had gewerkt, waren er tientallen klachten tegen hem ingediend, was hij disciplinair gestraft, was hij vier keer door de politie verhoord, had hij twee tests aan de leugendetector ondergaan, een stuk of twintig zelfmoordpogingen gedaan en een keer in de cel gezeten, maar geen van die dingen was ooit op zijn staat van dienst terechtgekomen. Hij swichtte van de ene baan naar de andere in negen verschillende ziekenhuizen en een verpleeghuis, waar ze hem vervolgens hadden moeten laten gaan, waar hij op non-actief werd gesteld of waar hem dringend werd verzocht om zelf ontslag te nemen. Maar zowel in Pennsylvania als in New Jersey bleven zijn diploma's en certificaten ongeschonden en elke keer als hij ergens solliciteerde leek hij de ideale kracht voor de vacature. Hij was altijd op tijd en zijn uniform was smetteloos. Hij had ervaring op de intensive care en Spoedeisende Hulp, met hartbewaking, beademing en brandwonden. Hij diende de patiënten medicijnen toe, was als eerste ter plaatse wanneer er iemand stervende was en beschikte over een bijna kunstzinnige behendigheid wanneer een overledene in plastic gewikkeld moest worden. Er waren nooit conflicten geweest over zijn beschikbaarheid, want hij ging nooit naar een bioscoop of een sportwedstrijd, en hij was maar al te graag bereid om nachtdiensten te draaien en in de weekends en vakanties te werken. Hij had geen verplichtingen meer jegens zijn vrouw, geen voogdij meer over zijn twee kinderen, en zijn vrije tijd bracht hij voor het merendeel door op Cathy's bank, tv-kijkend met de afstandsbediening in zijn hand. En als zich onverwacht een ziektegeval aandiende of er een patiënt overgebracht moest worden, had hij zich in een mum van tijd omgekleed en zat hij vóór het eerstvolgende reclameblok op de snelweg. Zijn medeverpleegkundigen beschouwden hem als een geschenk uit de hemel, een collega die bijna te mooi was om waar te zijn.

Zijn nieuwe baan bij het Somerset Medical Center vergde een rit van drie kwartier, zowel heen als terug, maar Charlie vond autorijden niet erg. Sterker nog: hij had behoefte aan die anderhalf uur in de auto. Want Charlie zag zichzelf als iemand die graag praatte, zoals met Cathy over de intieme of tenenkrommende gebeurtenissen tijdens

zijn diensten, of gekscherend over hun versplinterde huiselijk leven. Maar er waren ook persoonlijke dingen waarover hij niet kon praten: geheime taferelen die zich in zijn geest afspeelden en die alleen voor hem zichtbaar waren. Zijn ritten naar het ziekenhuis en na zijn dienst weer naar huis gaven hem de kans om daarover na te denken.

Zijn kleine Ford sprong een stukje op toen hij van het goedkope asfalt van Pennsylvania het spiegelgladde zwarte teer van New Jersey op reed. Charlie bleef in de linkerbaan tot het bord van afslag 18, voor de US-22, de eenbaansweg die hem naar Rehill Avenue in Somerville voerde. Dit was het mooie New Jersey, de rijkste staat van de VS, het New Jersey dat bewondering afdwong, met rustige, brede straten met bomen aan weerskanten en goed onderhouden tuinen die niet werden ontsierd door verwaarloosde roeiboten of kapotte trampolines, met keurig aangeharkte opritten waarop je eerder een geleasete Ford Saturn dan een oude Escort zou zien staan. Hij reed de parkeergarage in, zette de motor af, zag dat hij zoals altijd iets te vroeg was en liep naar de achteringang van het ziekenhuis.

Achter de dubbele deuren lag de stad die vierentwintig uur per dag in bedrijf was, verlicht door de zoemende tl's aan het plafond, de enige plek waar Charlie zich ooit echt thuis had gevoeld. Hij voelde de opwindende geuren op: van zweet, verband en Betadine, de dampen van bloedstelpend middel en desinfecterend schoonmaakmiddel, en daaronder de bittere geur van menselijk verval. Met twee treden tegelijk liep hij de trap op. Hij had werk te doen.

Het beroep van verpleegkundige had Charlie omarmd zoals maar weinig andere dingen in zijn leven dat hadden gedaan. Zijn kindertijd omschreef hij als 'ronduit ellendig'. Hij was een nakomertje, een ongelukje¹ dat zijn arme Iers-katholieke ouders zich eigenlijk niet konden veroorloven,² met een vader die niet lang daarna zou overlijden en zeven broers en zussen die al bijna oud genoeg waren om het huis uit te gaan. Het smalle houten huis in West Orange³ was een duister, grimmig oord om in op te groeien, met broers die drugs gebruikten, volwassen zussen die om de haverklap zwanger raakten en vreemde, norske mannen die hen bij nacht en ontij kwamen bezoeken. Charlies moeder schermde hem zo veel mogelijk af voor de chaos die op de

bovenverdieping plaatsvond. Hij hing echt aan haar, maar haar gene- genheid was zelden genoeg om hem tevreden te houden. Toen zijn moeder in zijn laatste jaar op de middelbare school omkwam bij een auto-ongeluk, was Charlie echt alleen. Hij was woedend op het zie- kenhuis waar ze haar stoffelijk overschot naartoe hadden gebracht en absoluut ontroostbaar. Hij probeerde een eind aan zijn leven te maken en zat een paar jaar bij de marine, maar beide zonder succes. Uiteinde- lijk keerde hij terug naar hetzelfde ziekenhuis waar zijn moeder dood was binnengebracht, en vond daar zijn ware roeping.

In maart 1984⁴ werd Charles Cullen de enige mannelijke student⁵ van de verpleegkundigenopleiding van het Mountainside-ziekenhuis in Montclair, New Jersey. Hij was intelligent genoeg en deed het goed op school. De leerstof paste hem net zo goed als zijn witte uniform en hij voelde zich op zijn gemak in een omgeving van uitsluitend vrouwen. Toen hun klassenvertegenwoordiger al in de tweede week van het eerste semester moest afhaken, stelde een van Charlies klasgenoten voor dat hij haar plaats zou innemen.⁶ Hij was de meest voor de hand liggende keus voor die post, zei ze tegen hem: hij was intelligent, knap en – wat het belangrijkste was – hij was een man. Charlie voelde zich geveild, hoewel hij dacht dat de taak van klassenvertegenwoordiger niets voor hem zou zijn. Maar hoe meer hij tegensputterde, hoe meer zij begon aan te dringen. Hij liep geen enkel risico, zei ze tegen hem – zij zou hem erbij helpen. Charlie vond die passieve rol van kandidaat toch wel leuk, en hij vond het nog leuker toen hij ook echt werd gekozen. Hoewel de functie vooral een symbolische was, luidde die toch een nieuw hoofdstuk van Charlies leven in. Zes jaar nadat hij zijn moeder aan het mortuarium van Mountainside had moeten afstaan, was hij de gevierde man in datzelfde Mountainside, gekroond en geaccepteerd door het in wit geklede leger van professionele verpleegkundigen. Voor het eerst in zijn leven voelde hij zich bijzonder. Een gevoel dat voor Charlie dicht in de buurt van geluk kwam.

Charlie bekostigde zijn opleiding met allerlei losse baantjes, van urenlang dozen donuts inpakken tot en met bergen vlees malen voor hamburgers. Hij stapelde dozen in het magazijn, vulde de kruiden- potjes bij en dweilde de vloeren met een mop – iets wat altijd wel moest worden gedaan. Hij vond het wel grappig dat hij, precies zoals de rekruteringsambtenaar van de marine hem had voorspeld, zijn er-

varing met het militaire corvee nu in het burgerleven kon toepassen. En net als bij de marine vergden zijn vele baantjes van hem dat hij een uniform droeg. Voor Dunkin' Donuts waren dat een oranje-met-bruin shirt en een zonneklep in die kleuren. Voor Caldor was het uniform ook oranje-met-bruin, maar dan diagonaal bedrukt. Charlie moest oppassen dat hij 's avonds het juiste uniform aantrok voordat hij naar zijn werk ging. Bij Roy Rogers droegen ze polo's in de kleur van barbecuesaus, net zoals ze in casino's vloerbedekking hebben die de kleur van weggegooide kauwgom camoufleert. Het was een idiote outfit, behalve als Adrienne, Charlies bedrijfsleider, die droeg. Vooral haar naamplaatje trok voortdurend Charlies aandacht.

Adrienne Baum⁷ was van een heel ander slag dan de meisjes die Charlie in West Orange had gekend, een ambitieuze jonge vrouw die onlangs was afgestudeerd in bedrijfskunde en die bijkluste om haar studielening af te betalen. Charlie kon zijn ogen niet van haar afhouden, leunend op de steel van zijn mop terwijl hij de vloer van het Roy Rogers-filiaal in West Orange dweilde. Maar Adrienne had een vriend en ze zou in een ander filiaal gaan werken. Charlie nam ontslag en ging meer uren bij de Caldor ernaast werken, maar hij bracht zijn lunchpauzes nog wel bij Roy Rogers door, want je wist maar nooit. En toen Adrienne na een maand terugkeerde bij Roy Rogers, zonder vriend, zat Charlie daar op haar te wachten.

Hun relatie ontwikkelde zich razendsnel, precies zoals Charlie graag wilde. Adrienne ontdekte tot haar verbazing dat er achter die verlegen jongen met zijn grote ogen die ze de sausflessen op de counter zag bijvullen een zelfbewuste man school. Hij deed alles om haar aandacht te krijgen, overlaadde haar met cadeautjes en hing tegenover haar ouders de ideale schoonzoon uit. Charlie had die aandacht nodig, dus hij hield die op peil met bosjes bloemen, snoepgoed en aardigheidjes die hij in het winkelcentrum kocht. Alles wat Adrienne leuk vond ging Charlie onmiddellijk voor haar kopen. Uiteindelijk moest Adrienne hem vragen om daarmee op te houden. Ze deed alsof het haar ergerde, maar was dat wel zo? Ze wist best dat er talloze vrouwen waren die dolgraag haar plaats zouden innemen. Die jongen was er een uit duizenden! Dat Charlie voortdurend ontslag nam of werd ontslagen kon geweten worden aan zijn drukke werkrooster en de hoge eisen die hij aan zichzelf stelde. Adrienne vertelde haar vriendinnen trots dat ze nu

een vriend met drie banen had, die klassenvertegenwoordiger van de verpleegopleiding was en die net zo serieus met zijn toekomst bezig was als zij. Oké, hij was niet joods, dus niet helemaal perfect, maar hij kwam dicht genoeg in de buurt.

Algauw bracht het jonge stel elke minuut van hun vrije tijd samen door, voor zover hun werk en Charlies studie dat toelieten. Ze vormden een eenheid, compleet en afgesloten van de buitenwereld. Ze noemden het liefde, en zes maanden na hun eerste afspraakje⁸ verloofden ze zich. Ze trouwden een week nadat Charlie zijn diploma van verpleegkundige uitgereikt had gekregen. Het gehuurde zaaltje in Livingston, de smokings, de huwelijksreis naar Niagara Falls... Adrianne dacht dat ze in een sprookje was beland. Ze keerden zelfs een dag eerder terug, zodat haar prins⁹ kon beginnen met zijn nieuwe baan in het brandwondencentrum van het St. Barnabas Medical Center in Livingston, New Jersey. Het ziekenhuis had hem die extra dag graag gegund, maar daar wilde Charlie niets van weten. Het moest op die dag gebeuren en hij wilde niet te laat zijn. Dus zwaaide Adrianne hem 's ochtends uit en had ze het gevoel dat de toekomst zich als een rode loper voor haar uitstreckte.

2

Juni 1987¹

Het St. Barnabas Medical Center was het enige ziekenhuis in New Jersey met een officieel brandwondencentrum, dus alle gevallen kwamen daar terecht: de gruwelijk verminkte omhulsels van mensen die in hun auto, hun huis of in een fabriek waren verbrand. Mannen, vrouwen en vooral kinderen, vaak verbrand tot op het bot, zonder haar of oogleden, bij wie delen van hun lichaam nooit meer zouden herstellen. Het was Charlies taak om deze slachtoffers schoon te maken, op een roestvrijstalen tafel, om de geblakerde dode huid af te schrapen of weg te wassen met desinfecterende zeep en een borstel. Zelfs in de categorie van de zwaarste gevallen die medische zorg behoeven is dit bijna onvoorstelbaar gruwelijk werk, en voor iemand die net van de verpleegopleiding komt is het een regelrechte hel.

Achter alle brandwonden zit een verhaal. De moeder in haar nachtpon die de fluitketel van het fornuis haalt,² de invalide die een brandende sigaret op de vloerbedekking laat vallen, de dronkaard die zijn kampvuur nog hoger wil laten branden, een lekke gastank in een oude auto. Vuur is nietsontziend. Het menselijk lichaam reageert voorspelbaar op het trauma. Derdegraads brandwonden zijn vaak dodelijk, want de diverse huidlagen, de zenuwen, aderen en spieren zijn geroosterd en morsdood. Maar tweedegraads brandwonden zijn het pijnlijkst, omdat de zenuwen nog intact zijn. In de jaren tachtig werden de ziekenzalen van het brandwondencentrum 'schreeuwzalen' genoemd. Alleen morfine kon verlichting brengen. Sommige patiënten zullen herstellen; andere blijven op de ziekenzaal pijn lijden totdat ze overlijden. Het verplegend personeel weet wie tot welke groep behoort. Het lot van de slachtoffers staat geschreven op hun verbrande huid. Vroeg of laat leren alle verpleegsters en verplegers die te lezen.

De aanblik op de rvs tafel is altijd dezelfde: een menselijk lichaam, kaal en naakt. Het heeft geen leeftijd, geen geslacht en geen haar. De

tenen zijn gekromd en wijzen naar de vloer. De armen zijn gestrekt en de handen liggen met de handpalmen naar boven gekeerd, in een universeel gebaar van overgave. De ogen van het slachtoffer zijn geopend en hebben geen oogleden, de lippen zijn vol, maar de mond heeft geen uitdrukking. Alle schade van het lichaam is duidelijk zichtbaar en je kunt die per lichaamsdeel in kaart brengen: een stuk van de dij, een half been, een deel van het gezicht. Er bestaat een puntensysteem voor de schade: 1 punt voor de geslachtsdelen, 1,25 per handpalm enzovoort. Maar er bestaat een betere methode.

Verpleegkundigen noemen het 'de regel van 9'. Elk groot verbrand lichaamsdeel – een been, de rug, het hoofd – staat voor negen punten. Bij het puntentotaal tel je de leeftijd van de patiënt op, en die som geeft de overlijdenskans weer. Volgens deze regel is het voor een patiënt van vijfenvijftig, wiens halve lichaam is verbrand, voor 100 procent zeker dat hij zal overlijden. Zo niet vandaag, dan toch zeker gauw. Door deze regel wordt de klap van het onvermijdelijke iets verzacht en weten de verpleegkundigen op welke bedden van de zaal ze hun hoop op een goede afloop het best kunnen vestigen. Iedereen van de verpleging van het brandwondencentrum kent de regel van 9; er wordt niet over gepraat, je past hem toe en denkt er verder niet aan. De naderende dood is als de zwarte auto die je elke keer dat je erin kijkt in je achteruitkijkspiegel ziet. Dus waarom zou je blijven kijken?

De pijn van de patiënten op de zaal is vaak ondraaglijk, en de verpleegkundigen hebben geen andere behandelingsopties dan hun meer en meer morfine toe te dienen. Wanneer deze patiënten overlijden, is het niet altijd duidelijk of het aan hun verwondingen is of aan een overdosis morfine. Het enige wat je weet is dat ze geen pijn meer hebben.

De slachtoffers worden op alle uren van de dag en de nacht binnengebracht. De manier waarop kan variëren: op brancards of lopend, alleen of in een groep. Soms zijn de patiënten aanspreekbaar en praten ze veel, willen ze weten waar hun horloge is of maken ze zich zorgen over een afspraak bij de kapper van de volgende dag. Dat is de shock. Kort daarna zal de realiteit tot hen doordringen.

Verbrandingslachtoffers zijn verbonden aan allerlei apparaten, met snoeren en plastic slangetjes in hun polsen, slagaderen en lichaamsopeningen. Ze krijgen van alles toegediend: zoutoplossing, elektrolyten, medicijnen die de pijn en de angst onderdrukken, en vloeibaar voedsel.

Door al die vloeistoffen zwelt het lichaam op en wordt het soms wel twee keer zo groot. Het scrotum wordt zo groot als een voetbal, de ogen moeten door smalle spleetjes kijken en de lippen worden almaar dikker, totdat ze barsten als een braadworst die te lang in de pan heeft gelegen. Door dat opzwellen wordt de druk op de huid steeds groter, totdat de patiënt zo hard als graniet is geworden. De bloedvaten worden afgekneld. Het omhulsel begint af te sterven. Dus snijden ze het open. Dat is eenvoudig chirurgie werk. Ze maken sneden in de armen en benen, aan de voor- en de achterkant. Ook in de handen, opgezwollen tot ze zo groot zijn als uiers, worden sneden gemaakt. Niet te diep: tot aan de pezen, vijf sneetje onder de knokkels, als de ventilatiesleufjes in een leren handschoen. Door de sneden,³ als plooiën in een broek, kan het binnenste van het lichaam verder uitzetten, totdat het door die nieuwe openingen naar buiten wordt geperst in de vorm van geel lichaamsvet en bloed. De stank kan afschuwelijk zijn, maar het bloeden zelf is een goede zaak. Zolang het lichaam bloedt, is het in leven. Maar bloeden betekent wel meer werk.

De verbrande huid voelt aan als dun ingevet leer en voelt griezelig aan. Het duurt een tijdje voordat verpleegkundigen eraan gewend zijn en die moeiteloos kunnen aanraken. Als dat niet lukt, vertrekken ze. Sommige verpleegkundigen doen dat meteen en laten zich overplaatsen naar een afdeling die minder gruwelijk is. Anderen doen er langer over en blijven totdat een bepaalde patiënt hen aan een dierbare – of aan henzelf – herinnert en vertrekken dan alsnog.

Bijna 30 procent van de patiënten bestond uit kinderen. Hun brandwonden waren soms het gevolg van straf, omdat ze in hun bed hadden geplast of een klusje waren vergeten. Verpleegkundigen herkennen die sporen van mishandeling. Brandwonden veroorzaakt door hete radiatoren, sigaretten, aanstekers, gaspitten van een fornuis, kokend water en elektriciteitsdraad. Elke verwonding heeft zijn eigen signatuur van pijn. Charlie zag ze allemaal.

Soms was die pijn zichtbaar aan de gekartelde bloemvormige plekken op de huid, of soms in blazen of dunne witte lijnen. De verplegers deden hun best om de pijn aan het oog te onttrekken door lagen verbandgaas en pleisters, en die te verdoven met medicijnen. Maar Charlie wist dat pijn ook in het geheim kon worden verdragen, als een gloeiend kooltje, brandend vanbinnen, zonder er uiting aan te geven. Vooral

kinderen deden dat. In tegenstelling tot de volwassenen schreeuwden de kinderen het niet uit als je hun wonden schoonmaakte, en lagen ze niet kreunend en jankend op het bed. Kinderen verdroegen de pijn en hielden die voor zichzelf, uit angst om opnieuw te worden gestraft. Charlies moeder had hem nooit gestraft met behulp van gaspitten of hete pannen of wat dan ook, maar hij was als kind wel degelijk mishandeld, in elkaar geslagen door de vriendjes van zijn zussen, grote jongens met gouden ringen, Camaro's en strakke jeans. Hij had hun volwassen kracht ervaren en was nooit vergeten hoe het voelde om als kind zo machteloos te zijn. Een van zijn zussen had een vriend die bij haar inwoonde en die haar tijdens haar zwangerschap nietsontziend afranselde. En toen zij van huis was weggelopen, was het vriendje gebleven en had ook Charlie kennisgemaakt met zijn hardhandigheid.

Charlie had bij de marine ook pijn geleden. Hij was verbrand en gestraft, voor 'het beschadigen van staatseigendom', zoals ze dat noemden, nadat hij tijdens een verlof was doorgezakt en wakker was geworden met verbrande voeten, zo ernstig dat ze helemaal opgezwollen waren. Ze hadden hem gedwongen zijn schoenen aan te trekken en hem alleen een paar aspirines gegeven. Nu hij bij het brandwondencentrum werkte, wist hij heel goed wat pijn was, beter dan wie ook kon vermoeden. Charlie had dan ook erg te doen met de kinderen die een pijn leden die niemand zich echt kon voorstellen of kon begrijpen. Het was verpleegkundigen toentertijd niet toegestaan om kinderen zwaardere pijnmedicatie te geven dan Tylenol.⁴ Wat bij lange na niet genoeg was. Veel verpleegkundigen wilden hun wel meer geven. Sommigen deden dat ook.

Wanneer de kinderen werden binnengebracht, koortsig en krimpend van de pijn, herinnerden ze Charlie aan zijn eigen leed. Hij tilde hen op, deze kreunende, gesmolten wezentjes, in de wetenschap dat de chirurgen hen later zouden opensnijden als een gepofte aardappel, met een Y-incisie die moest voorkomen dat ze uit elkaar barstten – de eerste van de vele chirurgische ingrepen die zouden volgen. Na verloop van tijd zou de gesmolten huid veranderen in littekens, grillig als wijnranken, die de chirurgen almaar weer zouden opensnijden om te voorkomen dat de nek niet meer kon bewegen ten opzichte van het bovenlichaam, en om de armen flexibel te houden. Zonder deze operaties zouden de kinderen zich niet meer kunnen verroeren

binnen hun geblakerde lichaam. Het littekenweefsel was te hard en te stug om normale groei en bewegingen mogelijk te maken. Hun enige hoop waren het scalpel en het drukpak: een soort wetsuit dat het kinderlichaam in een pijnlijke omhelzing nam. Het oefende druk uit op de littekens, om die zo dun mogelijk te houden, als een deegroller die voortdurend over het harder wordende littekenweefsel heen en weer bewoog. Misschien, als ze dit bleven volhouden, en na een lange, pijnlijke periode van druk op de huid, zou het littekenweefsel dun genoeg blijven. Misschien zou het kind zich op een dag weer kunnen bewegen en kunnen groeien. Misschien zou het ooit zelfs zijn pijn vergeten. Charlie wist dat sommige kinderen misschien wel in leven zouden blijven, maar dat ze alleen in jaren ouder zouden worden, niet lichamelijk, en dat ze, als de verpleegkundigen zich niet dagelijks met hen bemoeiden, voor altijd gevangen zouden zitten in de cocon van hun kindertijd. Charlie beschouwde dit als een interessante levensles: het leven zette het kind onder druk en het drukpak drukte terug.

Charlie hield van zijn werk in het St. Barnabas. Hij wist dat hij daar nodig was en dat hij iets zinvols deed. Hij vond het fijn om voor deze behoeftige wezens te zorgen, om hen te baden, te voeden en te kleden. Hij genoot van het een-op-eencontact tijdens de nachtdiensten en van het professionalisme van zijn oudere collega's. Zelfs de naam van het ziekenhuis beviel hem, want hij was katholiek opgevoed en wist wie de apostel Barnabas was. Hij had een persoonlijke band met deze heilige. Diens heiligendag werd elk jaar op 11 juni gevierd, en dat was de dag waarop Charlie Cullen zijn werk bij het St. Barnabas Medical Center was begonnen.⁵

In de kerk waar de jonge Charlie op zondag kwam stond St. Barnabas⁶ levensgroot afgebeeld op een van de glas-in-loodramen: een knappe jonge man met een baard, bevriend met Lucas en Paulus, de Aramis van de christelijke Drie Muskietiers van die tijd. Als jood was hij geboren als Jozef, een landeigenaar die zijn land had verkocht en het geld aan de apostelen had gegeven,⁷ en later, als St. Barnabas, was hij een inspiratie voor velen geweest. *Sta ons toe, o Heer, dat wij het voorbeeld volgen van Uw trouwe dienaar Barnabas, die het welzijn van Uw Kerk belangrijker vond dan zijn eigen bestaan, en die zowel zijn bezittingen als zijn leven heeft gegeven...*

Maar Charlie kon niets met dit soort gebeden. In voorbereiding

op zijn huwelijk met Adrienne had hij het geloof van zijn kindertijd afgezworen en zich bekeerd tot het jodendom. Charlie had soms het gevoel dat hij een heiligenleven in omgekeerde volgorde leidde.

Maar het loopt met heiligen zelden goed af, hoe onbaatzuchtig ze ook zijn. Ze werden gecastreerd, in de gevangenis of uit het raam gegooid, met hete ijzers bewerkt... De heilige is per definitie een zondebok, een martelaar. Barnabas werd gestenigd⁸ tot hij dood was, maar zijn verhaal leeft voort. Iedere katholiek kende zijn naam. Dat is het paradoxale met heiligen, en was de les die Charlie in zijn kindertijd had geleerd: ze werden herinnerd en leefden voor altijd voort, maar pas nadat ze gehaat en gedood waren.